

THÁI THUỘNG CẢM ỨNG THIÊN

Tập 139

Chủ giảng: Lão pháp sư Tịnh Không

Địa điểm: Tịnh tông Học hội Singapore

Thời gian: 02/12/1999

Viết dịch: Ban biên dịch Pháp Âm Tuyên Lưu

Chư vị đồng học, chào mọi người! Mời mở Cảm Ứng Thiên đoạn thứ 73:

Cô mãi hư dự, bao trữ hiểm tâm.

沽買虛譽。包貯險心。

Mua bán hư danh, ẩn chứa lòng hiểm.

Hai câu này nếu dùng lời hiện nay để nói thì gọi là đánh bóng danh tiếng. Trong chú giải có trích dẫn hai câu nói của Mạnh tử và Trang tử, nói được rất hay, Mạnh tử nói: “*Bên trong thật có ắt biểu hiện ra bên ngoài.*” Trang tử nói: “*Danh là khách của thực.*” Đây chính là kiến giải của cổ đại đức, cái gọi là “*thực đến thì danh về*”, đâu cần phải tìm cầu danh tiếng làm gì, có tâm đi cầu danh tiếng thì tâm này đã không thiện rồi. Cho nên tiếp theo nói “*ẩn chứa lòng hiểm*” là nói ẩn chứa tâm bất thiện ở bên trong. Đối với “*danh*”, chính mình có khi cảm thấy là việc tốt, nhưng trên thực tế nếu danh không xứng với thực thì quỷ thần sẽ đổ ký, cũng có thể nói đó là nguồn gốc của tất cả chướng nạn. Thế nên, điều mà người xưa mong cầu là gây dựng đức hạnh chứ quyết không cầu danh tiếng bay xa; chư Phật Bồ-tát giáo hoá chúng sanh, tự mình cũng không tuyên dương chính mình. Chúng ta xem thấy trong kinh điển, xem thấy trong sách xưa, không có vị thánh hiền thế xuất thế gian nào mà không khiêm tốn, không cung kính người khác, các ngài rất xem trọng người khác. Chúng ta suy ngẫm đạo lý ở trong đây, nếu quả nhiên có thể thấu hiểu được thì chúng ta sẽ học được cách làm người.

Tâm thiện, hạnh thiện thì chúng ta đạt được quả báo thiện; nếu tâm hạnh bất thiện mà lại muốn được quả báo tốt thì không có đạo lý này. Thế gian này vì sao lại trược ác như vậy? Vì sao lại có nhiều tai nạn như vậy? Người học Phật hiểu được, “*hết thảy pháp từ tâm tưởng sanh*”, đủ loại tai nạn đều là do tâm tưởng của chúng ta hiển hiện ra, nếu chúng ta ẩn chứa tâm bất thiện thì tự nhiên sẽ có quả báo bất thiện. Chúng ta học Phật, Phật Bồ-tát là dùng tâm gì vậy? Tâm Phật Bồ-tát dùng chính là “*tâm Bồ-đề*” mà trong kinh Phật thường nói. Tâm Bồ-đề là tâm chân thành, tâm hiếu thiện hiếu đức, tâm thành tựu người khác, đây là chân thiện, cũng chính là “*đạt đến chí thiện*”, ở trong các quả báo thì đó cũng là quả

báo thù thắng nhất. Chúng ta phải hiểu rõ, phải giác ngộ, phải hết lòng nỗ lực mà cầu, “trong cửa nhà Phật, có cầu tất ứng”, hy vọng chúng ta thể hội sâu sắc đạo lý này. Danh văn lợi dưỡng cần phải tránh xa, những thứ này đều không phải điều tốt, điều mà người thế gian truy cầu là mê hoặc điên đảo. Chúng ta xem thánh hiền thế xuất thế gian xưa nay trong và ngoài nước, trước nay chưa từng đi truy cầu danh văn lợi dưỡng, trước nay chưa từng đi truy cầu hưởng thụ ngũ dục lục trần, bởi vậy đạo đức của các ngài mới được thành tựu, công đức được viên mãn. Công đức này chính là giúp đỡ xã hội, giúp đỡ hết thảy chúng sanh, kiến công lập nghiệp. Tuy rằng có công đức thù thắng nhưng cũng chưa từng đem nó để ở trong tâm, vĩnh viễn là khiêm hư, vĩnh viễn tiết kiệm, vĩnh viễn đối người, đối việc, đối vật cung kính, đây là điều mà chúng ta phải nên học tập. Hai câu tiếp theo:

Tỏa nhân sở trường, hộ kỷ sở đoản.

挫人所長。護己所短。

Đè nén ưu điểm của người, bao che khuyết điểm của mình.

Đây cũng là một căn bệnh lớn. Bệnh này từ đâu mà có vậy? Từ đó kỳ chướng ngại mà có, thấy người khác có điểm tốt hơn mình thì nghĩ mọi cách chướng ngại họ, còn khuyết điểm của mình thì ra sức che giấu, đây là đại ác. Bạn có thể lừa dối người thế gian nhưng không thể lừa dối Phật Bồ-tát, không thể lừa dối quỷ thần. Tóm lại mà nói, đều do bản thân chúng ta mê hoặc điên đảo mà ra, ý niệm sai rồi, sai ở tự tư tự lợi. Từ những chỗ này chúng ta mới có thể thể hội được sự kiên cố của *ngã chấp*, hết thảy đều là vì ngã. “Ngã” là gì? Trong Phật pháp đã nói rất rõ ràng là “ngã kiến”, ngã kiến chính là chấp trước, chúng ta nói là thành kiến, chấp trước có cái ta, chấp trước cái thân thể này là ta, đây chính là nguồn gốc của hết thảy sai lầm. Từ trong đây sanh khởi “ngã ái”, “ngã si”, “ngã mạn”, trong kinh luận của Duy thức nói về “bốn phiền não lớn thường theo nhau”, bốn thứ này chính là người thế gian chấp trước là ta. Chúng ta suy nghĩ kỹ xem có đúng như vậy không? Phật nói bốn chữ này kỳ thực ra chính là tham sân si. Ngã ái là tham, ngã si là si, ngã mạn là sân, sân khuể sanh ngạo mạn, đây là gốc bệnh sanh tử luân hồi của chúng ta từ vô lượng kiếp đến nay. Nếu gốc bệnh này không thể nhổ bỏ thì niệm Phật cũng không thể vãng sanh, đây là điều mà tôi đặc biệt nhắc nhở các đồng học.

Chúng ta hy vọng trong đời này thật sự có thể vãng sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc, thân cận A-di-đà Phật thì điểm này không thể không lưu ý. Chỉ cần không thể buông xuống tự tư tự lợi, khởi tâm động niệm vẫn là vì tự tư tự lợi, đối đãi với người khác đó kỳ chướng ngại, còn khuyết điểm của chính mình thì

ra sức che giấu. Loại hành vi thế này làm sao có thể vãng sanh? Niệm Phật niệm tốt hơn đi nữa, một ngày niệm mười vạn tiếng Phật hiệu cũng không thể vãng sanh. Nhất định phải biết, phàm là người sanh đến thế giới Tây Phương Cực Lạc thì tâm địa đều là chân thành, thanh tịnh, từ bi. Do đây có thể biết, nếu như chúng ta đầy đủ chân thành, thanh tịnh, từ bi thì niệm Phật quyết định được vãng sanh. Nguyên thứ mười tám nói “một niệm, mười niệm” nhất định được sanh, điều kiện chính là chân thành, thanh tịnh, từ bi. Chân thành, thanh tịnh, từ bi là tâm Bồ-đề, tâm chân thành là thể của tâm Bồ-đề, trong kinh Quán Vô Lượng Thọ Phật nói về “chí thành tâm”; tâm thanh tịnh là “thâm tâm”; tâm từ bi là “hồi hướng phát nguyện tâm”, thế nên đầy đủ ba tâm này thì niệm Phật mới vãng sanh. Nếu không có ba tâm này, hoàn toàn trái ngược với ba tâm này, xử sự đối người tiếp vật là hư ngụy, không thành thật, tự tư tự lợi, tham cầu danh văn lợi dưỡng, đâu đâu cũng chỉ muốn khoe khoang bản thân, muốn bản thân ở trên người khác, đó là sai rồi! “Thâm tâm” đã không có, đối đãi người khác không phải từ bi chân thật, là từ bi giả. Thế nào gọi là từ bi giả? Đối với mình có lợi thì đối với họ tốt một chút, từ bi một chút; đối với mình không có lợi thì không thèm để ý đến, hết thấy đều là lấy lợi hại làm tiêu chuẩn tính toán. Kỳ thực cách nghĩ, cách nhìn của họ đã hoàn toàn sai; cái lợi mà họ nhìn thấy là lợi nhỏ trước mắt, cái này thấy sai rồi, tuy họ đạt được lợi nhỏ trước mắt nhưng hại lớn về sau thì bạn nhất định phải gánh chịu.

Những lời giáo huấn của Phật trong kinh điển đối với chúng ta đích thực là hết lòng hết dạ, giáo hoá hết thấy chúng sanh, đáng tiếc rằng chúng sanh mê đại như gỗ đá, không thể hội được. Phật pháp từ đầu đến cuối chính là hiếu thân tôn sư, điều đầu tiên trong Tịnh nghiệp tam phước là “hiếu dưỡng cha mẹ, phụng sự sư trưởng”, bắt đầu làm từ chỗ này. Khi làm đến cứu cánh viên mãn rồi thì sẽ chứng đắc vô thượng Bồ-đề, cho nên quả vị của Phật chính là viên mãn hiếu đạo và sư đạo. Nếu chúng ta không thể y giáo phụng hành, không thể sửa lỗi làm mới thì là bất hiếu, bất kính. Trong Cấm Ứng Thiên, Thái Thượng dạy bảo người đời, chúng ta không thể hành pháp thiện thì chính là bất hiếu, là bất kính; không thể sửa pháp ác thì cũng là bất hiếu, là bất kính, gọi là vong ân phụ nghĩa, nghịch sư phản đạo, người như vậy còn có thành tựu gì? Trước tiên chúng ta phải cứu chính mình, phải biết chính mình từ vô thủy kiếp đến nay đọa lạc trong sanh tử luân hồi, vĩnh viễn chưa có ngày thoát khỏi. Trong đời này vô cùng may mắn gặp được Phật pháp, lời giáo huấn của Phật chúng ta đã hiểu rõ chưa? Chúng ta đã tin tưởng chưa? Chúng ta đã y giáo phụng hành chưa? Trước tiên chính mình phải làm

được, đây là việc cấp thiết bậc nhất, người khác có làm được hay không, ta có thể giúp đỡ họ được bao nhiêu, chỉ cần tận tâm tận lực thì công đức liền viên mãn. Họ chịu nghe hay không, họ chịu làm hay không thì đó là việc của họ.

Đặc biệt là thời đại hiện nay, trong xã hội đề xướng dân chủ tự do mở cửa, ai cũng không có quyền can thiệp ai. Thế nên ở thời đại này, cha mẹ không thể quản giáo con cái, thầy cô cũng không thể đốc thúc học trò, tự do mở cửa mà. Có thể thành tựu hay không? Điều này phải hoàn toàn dựa vào nỗ lực của bản thân. Bản thân có thể thể hội hay không? Bản thân có chịu cố gắng hay không? Bản thân có chịu học thánh nhân, học hiền nhân, học Phật Bồ-tát hay không? Thời xưa, cha mẹ và sư trưởng có thể thúc ép con cái, học trò đi làm, nhưng hiện nay thì không được, không những không thể thúc ép thanh thiếu niên, mà trẻ nhỏ cũng không thể thúc ép. Trước đây, khi chúng tôi sống ở Mỹ, hàng xóm là những người Mỹ bản địa, cha mẹ người Trung Quốc khi quản giáo trẻ nhỏ thì mắng nó vài câu, đánh nó vài cái, làm nó khóc. Nhà kế bên nghe thấy liền nói với trẻ nhỏ: “Có cần ta giúp cháu không? Ta sẽ gọi điện cho cảnh sát tới bắt bố mẹ cháu ngồi tù, họ đã ngược đãi trẻ nhỏ.” Bạn xem còn cách gì để dạy nữa? Trẻ nhỏ đều không thể quản giáo. Quan niệm của xã hội hiện tại so với Trung Quốc chúng ta thời xưa là hoàn toàn đối lập, trái ngược một trăm tám mươi độ, vậy thì làm sao được! Nếu nói thế giới này không có tai nạn thì tôi không tin. Tôi xem những con số thống kê của nước Mỹ trong thời báo Times thì thấy rất lo lắng. Tuy là trước mắt chúng ta có thể miễn cưỡng bình an qua ngày, nhưng hai ba mươi năm sau thì phải làm sao? Lúc đó những đứa trẻ này đã trưởng thành thì xã hội này sẽ ra sao? Không thể tưởng tượng nổi.

Cho nên ngày nay đối với những đạo lý của cổ thánh tiên hiền này, điều duy nhất chúng ta có thể làm được là giảng nhiều, khuyên bảo mọi người thật nhiều, hy vọng trong quảng đại quần chúng có thể có vài người giác ngộ, có vài người quay đầu để làm tấm gương tốt cho những người chưa giác ngộ, đây chính là đại từ đại bi. Nhất định không thể làm ra hình mẫu xấu nữa, làm hình mẫu xấu thì chính là ác quỷ, làm hại những chúng sanh khổ nạn này rồi, chúng ta phải giác ngộ từ chỗ này. Thái Thượng dạy chúng ta, hạnh thiện chúng ta phải hết lòng nỗ lực đi làm, tâm ác hạnh ác thì chúng ta phải thường xuyên phản tỉnh kiểm điểm, sửa lỗi làm mới, làm sao để không cô phụ cả đời Ấn Tổ cực lực đề xướng. Từ chỗ này chúng ta có thể nhận thức được, cũng có thể thể hội được lòng từ bi của Ấn Tổ đã vượt qua tất cả các pháp sư, đại đức cùng thời đại, trí tuệ của ngài có thể thấy được hiện trạng của xã hội nên đã khởi lòng thương xót đề xuất các sách này

để cứu hộ! Chỉ khi chúng ta có nhận thức sâu sắc, thể hội sâu sắc thì chúng ta mới có thể phát tâm tiếp nối hoằng nguyện của tổ sư, đem giáo học của các ngài phát dương quang đại, giúp đỡ thế giới khổ nạn, giúp đỡ chúng sanh khổ nạn này. Thế nhưng trước tiên phải thành tựu bản thân, nếu bản thân không thể thành tựu mà muốn giúp đỡ người khác, trong kinh Phật thường nói là “không có chuyện này”, cho nên bản thân nhất định phải giác ngộ, hết lòng sửa lỗi.